

MICHELLE FRANCES

HAAR
NIEUWE
VRIEND

Hij houdt van je.
Hij houdt niet van je.

Vertaald door Percy Balemans



19 februari

‘Hallo? Hallo? Kun je me horen?’

Een diepe, dwingende stem drong door in de leegte die Amy omringde.

‘Hallo? Kun je je ogen opendoen?’

De naamloze stem bleef aandringen. Het gaf haar het onplezierige gevoel dat iemand het op haar had voorzien.

‘Je bent in het ziekenhuis. Mijn naam is dokter Kunda. Je hebt een ongeluk gehad en je hebt een flinke klap op je hoofd gehad.’

Amy voelde pijn, een scherpe, allesoverheersende pijn die al haar andere zintuigen, evenals haar wilskracht, uitschakelde.

‘Probeer je ogen eens open te doen. Lukt dat?’

Een heel klein kiertje. Gelukt. Een vaag streepje licht, veel te fel. Amy realiseerde zich dat ze in een bed lag. Ze begon vormen te onderscheiden. Spookachtige figuren in wit en blauw zweefden als enorme vlekken om haar heen. Ze werd er bang van.

Een van de figuren sprak, maar ze kon niet zien welke het was.

‘Goed zo. Kun je me vertellen hoe je heet?’

Het werd haar te veel. Ze sloot haar ogen weer.

19 februari

‘Gelukkig! Mijn patiënte negeert me niet langer.’

Amy zag een grote man in blauwe operatiekleding, gevolgd door een stoet andere artsen. De verpleegkundige die bij haar was geweest toen ze voor het eerst haar ogen had geopend, glimlachte bemoedigend naar haar.

‘Heb ik u genegeerd?’ vroeg ze.

‘Je had een goede reden,’ antwoordde de man. ‘Ik ben dokter Kunda. Goed om je te zien, Amy.’ Hij torende boven haar uit en ze voelde zijn pientere bruine ogen op zich. ‘Ik hoor van verpleegkundige Morgan dat je niet meer weet hoe je in het ziekenhuis terecht bent gekomen?’

Amy wierp een blik op de verpleegkundige met het rode haar en de sproeten, die bezig was de apparatuur waaraan ze gekoppeld was te controleren. ‘Dat klopt.’

‘We hebben al een scan gedaan en we hebben gelukkig geen tekenen van een bloeding in de hersenen gevonden,’ zei dokter Kunda. ‘We houden je de komende dagen nog in de gaten, om er zeker van te zijn dat er niets is waar we ons zorgen over hoeven te maken.’

‘Zoals?’ vroeg Amy geschrokken.

‘We houden patiënten met hoofdletsel altijd een paar dagen in de gaten,’ zei dokter Kunda. ‘Meestal is er niets aan de hand, maar dat moeten we zeker weten voordat we je laten gaan. Heb je hoofdpijn?’

‘Ja, behoorlijk.’

Hij glimlachte. ‘Dat is te verwachten. Hoe zit het met je geheugen?’

‘Ik kan me nog steeds niets herinneren.’

‘Weet je welke dag het is?’

‘19 februari. Maar alleen omdat verpleegkundige Morgan me dat heeft verteld.’

‘Kun je je nog iets van het ongeluk herinneren?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Je bent eerder vanavond op een spekgladde straat in Earlsfield gevonden. Je was bewusteloos.’

‘Dat is vlakbij waar ik woon,’ zei Amy. Verpleegkundige Morgan had haar verteld dat een voorbijganger een ambulance had gebeld. Amy kon zich niets van het ongeluk herinneren.

‘Wat is het laatste dat je je kunt herinneren?’

‘Zo’n zes maanden geleden. Eind vorige zomer. Ik kan me een vrije dag in augustus herinneren. Het was warm en ik ben naar het strand gegaan.’

‘En nu is het min één en sneeuwt het!’ Hij schaterde het uit, alsof hij een goede mop had verteld. Verpleegkundige Morgan trok een gezicht naar haar.

‘Je hersenen hebben een opdonder gekregen,’ ging dokter Kunda verder. ‘Het geheugenverlies is waarschijnlijk tijdelijk. Je geheugen zal vermoedelijk stukje bij beetje terugkomen.’

‘Wanneer?’ vroeg Amy.

‘Dat is moeilijk te zeggen. Misschien heb je geluk en is het over een paar dagen alweer terug. Maar het kan ook weken duren...’

‘En in het ergste geval...?’ vroeg Amy angstig.

‘Dat is helaas moeilijk te voorspellen. Het kan maanden duren. Soms langer. En als je je geheugen weer terug hebt, kunnen er nog steeds stukjes ontbreken. Gebeurtenissen kunnen verweven zijn met dingen die je eerder in je leven hebt meegemaakt, of je kunt ze je anders herinneren. Maar,’ voegde hij vrolijk toe, toen hij haar vertwijfelde gezicht zag, ‘het kan ook zijn alsof je de tv aanzet. Ineens zie je alles weer in kleur.’

Ze glimlachte flauwtjes.

‘We moeten het ook nog even over de neveneffecten hebben,’ zei dokter Kunda.

Amy trok bleek weg.

‘Niets om je zorgen over te maken. Je zult natuurlijk hoofdpijn hebben. Het kan zijn dat je sneller geïrriteerd bent dan normaal.

Ook paranoïde gevoelens komen voor, waardoor hele gewone situaties ineens heel bedreigend lijken.’ Hij glimlachte. ‘Dus maar even geen horrorfilms kijken!’

‘Oké,’ mompelde Amy.

Dokter Kunda bladerde door haar status alsof hij iets zocht, waarna hij haar onderzoekend aankeek. ‘Heb je familie? Een echtgenoot? Een vriend?’

Amy aarzelde. ‘Nee,’ zei ze, met het gebruikelijke gevoel van schaamte. Bijna dertig en geen partner die ze konden bellen in geval van nood. Ze vroeg zich af of het hem verbaasde, of hij een oordeel over haar had gevormd.

Hij merkte haar terughoudendheid op. ‘Een vriendin?’ vroeg hij. Amy zuchtte. ‘Nee. Mijn moeder.’

‘Mooi! Misschien komt ze langs? Of kan ze een tijdje voor je zorgen, nadat je uit het ziekenhuis bent ontslagen?’

Amy mompelde iets vaags. Daar had ze niet veel zin in. Haar moeder woonde in Dorset. Het was te ver weg en Amy dacht dat ze wel voor zichzelf kon zorgen.

‘Goed, nu moet je weer rusten,’ zei dokter Kunda. Hij ging rechtop staan. ‘Maak je geen zorgen,’ zei hij, terwijl hij zich omdraaide. ‘Misschien herinner je je ineens dat je de loterij hebt gewonnen!’

Amy keek hem na, terwijl hij de kamer uitliep. *Het is goed met je, cliniclown.* Jezus, wat deed haar hoofd pijn. Ze sloot haar ogen.

20 februari

De dagen duren lang als je in het ziekenhuis ligt. Toen Amy die ochtend wakker werd, deed haar hoofd pijn van de felle verlichting. Ze had een eenvoudig, voedzaam ontbijt gekregen. Ze hadden haar meegenomen voor nog meer tests. Tijdens het bezoeken in de ochtend had ze tv gekeken, om niet te hoeven luisteren naar het gezellige geroezemoes rond de bedden van de andere patiënten op haar kamer. Een onverwacht hoogtepunt was toen een van de verpleegkundigen haar handtas kwam brengen. Die was tijdens haar val op de grond gevallen en het vuil zat er nog aan, maar een eerlijke vinder had de tas gevonden en ingeleverd bij het ziekenhuis. Ze had meteen gecontroleerd of er iets weg was, maar ze kon zich natuurlijk niet herinneren wat er precies in had gezeten. Haar telefoon, haar portemonnee en haar sleutels zaten er in ieder geval nog in. Daarna was het tijd voor de lunch, waarna ze uitgeput in slaap was gevallen.

Toen ze weer wakker werd, was de verlichting nog net zo fel. Ze probeerde om zich heen te kijken, zonder haar hoofd te bewegen. Tijdens het bezoeken in de middag was de kamer weer vol energie. Ze kon haar nieuwsgierigheid niet langer verbergen en keek een beetje jaloers naar haar kamergenoten. Tegenover haar lag een aardige vrouw van in de veertig. Amy zag dat haar man haar voor de tweede keer vandaag bezocht. Sterker nog, alle andere vijf vrouwen op haar kamer hadden een man op bezoek. Stuk voor stuk mannen met vriendelijke stemmen, die iets lekkers of tijdschriften hadden meegenomen en die de hand van hun vrouw vasthielden en hen kusten.

Amy probeerde rechtop te zitten, maar haar hoofd bonsde te hard. Ze gluurde hoopvol op haar horloge, maar het duurde nog zeker een uur voordat ze weer een dosis pijnstillers zou krijgen. Dat

was te lang, veel te lang. Ze stak haar hand uit om op de hulpknop te drukken, toen ze een bekend gezicht de kamer binnen zag lopen.

‘Wat zie je eruit,’ zei Lisa, niet onvriendelijk. Ze boog zich over Amy heen en bestudeerde haar uitgebreid, met de blik van een ervaren huisarts.

Amy had in de spiegel gezien dat haar linkeroog en linkerjukbeen gezwollen en auberginepaars waren, maar ze was toch een beetje beledigd. ‘Wat is er mis met me?’

‘Het zijn vast vooral bloeduitstortingen. Maar dat is wel een knoeperd van een blauw oog.’

‘Wat kom je doen?’ vroeg Amy. Ze was stiekem heel blij om haar vriendin te zien. Het was leuk en aardig om te denken dat ze het allemaal wel alleen aankon, maar eigenlijk voelde ze zich vreselijk eenzaam.

‘Je had een voicemailbericht achtergelaten, dat je in het ziekenhuis ligt. En je zei wel dat het niets ernstigs was, maar ik wilde het toch even met eigen ogen zien. Je weet dat ik dol ben op verwondingen. Hoe voel je je?’

‘Stukken beter, nu mijn zorgzame vriendin heeft laten zien hoe goed ze met patiënten kan omgaan.’

‘Er is een reden waarom ik niet in een ziekenhuis werk,’ zei Lisa. ‘Ik doe liever alleen de diagnose in mijn praktijk, waarna ik mijn patiënten kan doorsturen naar een specialist.’

‘Het is hartverwarmend hoeveel je om je patiënten geeft. Dus het ziet er beroerd uit?’ Amy was zich ervan bewust dat ze emotioneel fragiel was en dat ze gewoon gerustgesteld wilde worden. Ze had geprobeerd haar gezicht achter haar donkere, lange haar te verbergen, maar dat was net zo nutteloos als proberen een gebroken ruit af te dekken met een theedoek, dus ze had het opgegeven.

‘Alsof je met je gezicht op een bevroren stoeprand bent gevallen.’

Precies wat er was gebeurd. Dat was haar tenminste verteld. Lisa trok haar jas uit en Amy voelde de kou ervanaf slaan in de veel te warme ziekenhuiskamer. Blijkbaar vroor het nog steeds. Lisa deed ook haar sjaal af. Een paar blonde lokken waren aan haar

praktische paardenstaart ontsnapt. Ze trok een stoel naar het bed, vouwde haar jas over de rugleuning en ging zitten, met haar benen over elkaar en haar in elkaar gevouwen handen op haar knieën.

‘Hoofdpijn?’ vroeg ze.

‘Vreselijk.’

‘Nee, je krijgt niets van me,’ zei Lisa streng, toen Amy zo zielig mogelijk naar haar keek. ‘Je hebt al de maximale dosis gekregen.’ Iets minder streng vroeg ze: ‘Hoe zit het met je geheugen?’

‘Ik kan me niets herinneren van de afgelopen zes maanden.’ Amy’s stem klonk steeds zachter. Ze vond het enorm verontrustend dat ze wakker was geworden in een ziekenhuis en zich niet kon herinneren hoe ze hier terecht was gekomen. Toen verpleegkundige Morgan haar zo zakelijk en geruststellend mogelijk naar allerlei feitjes had gevraagd, zoals haar leeftijd, de datum en wie de premier was, had Amy de blik op haar gezicht gezien, toen ze had geantwoord dat het eind augustus was. Haar neutrale blik en haar woordeloze knik waren veelzeggend. *Ze had niets bevestigd.* Daardoor wist Amy meteen dat er iets niet klopte. Na wat doorvragen had de verpleegkundige haar verteld dat het half februari was, bijna zes maanden later dan de wereld waarin Amy leefde. Toen het tot haar doordrong dat ze hele maanden uit haar leven kwijt was, voelde ze zich duizelig worden. Waar haar herinneringen zouden moeten zijn, zat ineens een groot gapend gat.

Nu ze er een paar uur aan had kunnen wennen, voelde ze een vreemde leegte: ze was een deel van zichzelf kwijt en het maakte haar angstig en kwetsbaar dat ze de vertrouwde miste, die ze normaal gesproken zo vanzelfsprekend vond. Amy was heel dankbaar dat Lisa er was.

‘Niet huilen,’ zei Lisa. Ze haalde een papieren zakdoekje uit haar tas en gaf het aan Amy. ‘Het is maar tijdelijk. Dat weet je toch?’

‘Dat is wat ze zeggen.’

‘“Ze” hebben gelijk. Heb je nog andere verwondingen?’

‘Zover ik weet niet.’ Amy had eerder de dekens opgetild om zichzelf te bekijken, uit angst dat ze iets ernstigs zou ontdekken

dat ze zich niet kon herinneren. Alles zag er normaal uit, afgezien van een litteken op haar knie. Ze kon zich niet herinneren hoe ze aan dat litteken was gekomen, dus ze ging ervan uit dat ze dat in de afgelopen zes maanden had opgelopen. In een deel van haar leven waar ze niet bij kon. Het voelde vreemd dat ze niet wist wat haar was overkomen.

Lisa keek haar bedachtzaam aan. Ze schraapte haar keel. ‘Weet je dat je over vier dagen op vakantie gaat?’

Amy schrok. ‘Wat?’

‘Je hebt een weekje in Val d’Isère geboekt. Voor jou, mij, Jenna en je moeder. In het chalet van je tante. Om er samen je dertigste verjaardag te vieren. Je hebt treinkaartjes gereserveerd, met een couchette vanaf Parijs. Met uitklapbare bedden!’

Amy probeerde al deze informatie te verwerken. ‘Mijn moeder gaat in een trein slapen?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Nou nee, ze gaat met het vliegtuig. De gevolgen voor het klimaat kunnen haar niet zo veel schelen. Iets met “wat maakt één passagier meer of minder nou uit, als het vliegtuig toch vliegt”’.

Amy zuchtte diep. Ze vond het verontrustend dat ze zelfs zoiets belangrijks als een vakantie was vergeten. Haar brein was natuurlijk niet selectief, als het ging om wat het zich wel en niet herinnerde. Ze vroeg zich af wat ze verder nog allemaal was vergeten.

Ze keek Lisa aan. ‘Heb ik dat allemaal georganiseerd?’

‘Al in oktober,’ zei Lisa.

‘Hm. Klinkt als een goed idee, samen weg met de meiden.’

Lisa schudde haar hoofd. ‘David en Lewis komen ook,’ zei ze. ‘Ze komen een dag later en blijven alleen het weekend. Je kunt je David en Lewis toch nog wel herinneren?’

‘Natuurlijk.’ Dat waren de echtgenoten van haar vriendinnen. Amy was bruidsmeisje geweest op beide bruiloften. Ze was al bevriend met Jenna en Lisa sinds ze, meer dan tien jaar geleden, in hetzelfde studentenhuus hadden gewoond. Jenna had kunst gestudeerd, Lisa medicijnen en zichzelf rechten. Nadat ze waren afgestudeerd, hadden ze alle drie een baan gevonden in Londen.

De eerste paar jaren hadden ze een appartement gedeeld, tot haar vriendinnen een voor een bij hun vriend introkken en Amy besloot een kleine flat te kopen. Jenna woonde nu in een groot, duur huis in de bosrijke wijk Richmond met Lewis, die goed geld had verdiend in de City en nu een galerie had. Ook Lisa was naar een voorstad van Londen getrokken en woonde met haar man David, ook huisarts, in een droomhuis in Epsom, in Surrey. Toen Amy hoorde dat de mannen ook zouden komen, ervaarde ze weer dat bekende gevoel van eenzaamheid. Het was alweer vijf jaar geleden sinds ze voor het laatst een relatie had gehad, als je die paar mislukte pogingen via datingapps niet meetelde. Ze herpakte zich snel.

‘Mooi. David en Lewis dus. Verder nog iemand?’

‘Je hebt Jack uitgenodigd...’ voegde Lisa toe.

‘Jack?’

Lisa sloeg haar hand voor haar mond. ‘O mijn god... Dat herinner je je natuurlijk ook niet!’

‘Wat? Wie is Jack?’

Lisa grijnsde. ‘Je vriend.’

Amy’s mond zakte open. ‘Mijn wát?’

‘Dokter Jack Stewart. Kinderarts in het St Thomas.’

‘Hou je me voor de gek of zo?’

Lisa ging op het bed zitten. ‘Je hebt hem drie maanden geleden ontmoet, net buiten Waterloo Station. Toen je weer eens op een onchristelijk uur op weg naar huis was van je werk. Hij nam je voor jullie eerste date mee naar een tapasrestaurant in Wandsworth en jullie waren allebei gek op de gevulde courgettebloemen.’ Ze zuchtte. ‘Je herinnert je hier helemaal niets van, hè?’

Amy schudde stomverbaasd haar hoofd. Het was alsof Lisa het over iemand anders had, niet over haar. Ze had een vriend? Ze voelde zich ineens een stuk lichter.

‘Wat is het voor iemand?’ vroeg ze.

‘Heel cool. Tenminste, als we jou moeten geloven.’

‘Je hebt hem nog niet ontmoet?’